Dobra Nowina
Poznań Ogrody
Tygodnik parafii pw. Chrystusa Dobrego Pasterza w Poznaniu
XXVIII NIEDZIELA ZWYKŁA 11.10.2026 Nr 38/2026(1335)

EWANGELIA Mt 22, 1-10

Jezus w przypowieściach mówił do arcykapłanów i starszych ludu: «Królestwo niebieskie podobne jest do króla, który wyprawił ucztę weselną swemu synowi. Posłał więc swoje sługi, żeby zaproszonych zwołali na ucztę, lecz ci nie chcieli przyjść. Posłał jeszcze raz inne sługi z poleceniem: „Powiedzcie zaproszonym: Oto przygotowałem moją ucztę; woły i tuczne zwierzęta ubite i wszystko jest gotowe. Przyjdźcie na ucztę!” Lecz oni zlekceważyli to i odeszli: jeden na swoje pole, drugi do swego kupiectwa, a inni pochwycili jego sługi i znieważywszy, pozabijali. Na to król uniósł się gniewem. Posłał swe wojska i kazał wytracić owych zabójców, a miasto ich spalić. Wtedy rzekł swoim sługom: „Uczta weselna wprawdzie jest gotowa, lecz zaproszeni nie byli jej godni. Idźcie więc na rozstajne drogi i zaproście na ucztę wszystkich, których spotkacie”. Słudzy ci wyszli na drogi i sprowadzili wszystkich, których napotkali: złych i dobrych. I sala weselna zapełniła się biesiadnikami.

Komentarz Dobrej Nowiny

Ewangelia ukazuje nam Boga, który zaprasza człowieka na ucztę. Jest to obraz Królestwa Bożego – miejsca radości, bliskości i pełni życia z Bogiem. Król przygotował wszystko, a następnie posłał sługi, aby zaprosili gości. Najbardziej zaskakujące jest jednak to, że zaproszeni nie chcieli przyjść. Każdy znalazł coś ważniejszego: pole, interesy, codzienne sprawy. Ta przypowieść jest bardzo aktualna. Bóg również dzisiaj zaprasza nas do relacji ze sobą. Zaprasza na Eucharystię, do modlitwy, do życia według Ewangelii. A my czasem odpowiadamy: „Nie mam czasu”, „Mam ważniejsze sprawy”, „Zajmę się tym później”. Nie zawsze odrzucamy Boga słowami – czasem odrzucamy Go po prostu przez obojętność. Jezus pokazuje również, że Boże zaproszenie jest skierowane do wszystkich. Słudzy wychodzą na drogi i zapraszają zarówno dobrych, jak i tych, których inni mogliby odrzucić. To piękny obraz Bożego miłosierdzia. Bóg nie pyta najpierw o naszą przeszłość. Zaprasza nas takich, jacy jesteśmy, abyśmy mogli rozpocząć nowe życie. Warto więc dzisiaj zadać sobie pytanie: czy przyjmuję Boże zaproszenie? Czy Eucharystia, modlitwa
i wiara są dla mnie rzeczywiście ważne, czy tylko zajmują miejsce wśród wielu innych spraw? Bóg przygotował dla nas ucztę. Nie chce, abyśmy stali na zewnątrz, patrząc z daleka. Chce, abyśmy weszli i doświadczyli Jego miłości. Nie odkładajmy odpowiedzi na później. Boże zaproszenie jest skierowane do nas właśnie dzisiaj.

Św. Carlo Acutis

Kim był Carlo

Carlo Acutis był Włochem, ale urodził się w Londynie 3 maja 1991 roku, gdzie wówczas przebywali jego rodzice Antonia i Andrea Acutisowie. Chrzest Carla odbył się już 18 maja, a więc dwa tygodnie po jego narodzinach. Z tej okazji pani Antonia zamówiła tort w kształcie baranka. Była to niejako zapowiedź, że jej malutki synek po przyjęciu chrztu dostał się pod najlepszą opiekę Jezusa – Dobrego Pasterza.Carlo był niezwykłym dzieckiem, a rodzice i dziadkowie uważali go za wyjątkowo uzdolnionego chłopca. Podobno swoje pierwsze słowa wymówił mając kilka miesięcy, a jako sześciolatek zafascynował się programowaniem i montowaniem filmów. Było jednak coś, co bez wątpienia najbardziej wyróżniało Carla spośród innych dzieci: jego niezwykła pobożność. Gdy Carlo miał cztery latka, przyśnił mu się zmarły dziadek, który poprosił go, by modlił się za wszystkie dusze w czyśćcu, w tym za niego. Mały Carlo bardzo przejął się tą prośbą i od tamtej pory codziennie wspominał w modlitwie wszystkich tych, którzy jeszcze czekają na możliwość spotkania z Bogiem.Historia Carla jest również historią jego matki, Antonii Salzano Acutis.

Sama wielokrotnie opowiadała, że wychowała się w środowisku bardzo słabo związanym z praktyką religijną. To nie matka wprowadzała więc kilkuletniego Carla w intensywne życie religijne. W pewnym sensie stało się odwrotnie. Antonia Salzano mówiła później o swoim synu jako o kimś, kto pomógł jej odkryć wiarę na nowo. Nie znaczy to oczywiście, że Carlo rozwijał się bez wpływu innych ludzi. Spotykał księży, katechetów i osoby, które pomagały mu lepiej rozumieć wiarę. Jego historia pokazuje jednak, że życie duchowe nie zawsze rozwija się według przewidywalnego schematu.

Autostrada do nieba

Carlo rozumiał, że nasze życie na ziemi jest tylko przystankiem na drodze do nieba. Wiedział, że osiągnięcie tego celu to nasze największe życiowe wyzwanie. Bóg dał mu szczególną łaskę rozumienia najtrudniejszych spraw, mimo że był małym chłopcem. Carlo, aby móc wejść na najlepszą z dróg ku niebu, już od najmłodszych lat codziennie odmawiał różaniec, a jako siedmiolatek poprosił o możliwość przyjęcia Pierwszej Komunii Świętej, wcześniej niż jego rówieśnicy. Już wtedy wiedział, że Eucharystia to prawdziwa autostrada do nieba.

Zwykłe, codzienne życie

Był zwykłym chłopakiem. Lubił biegać i grać w piłkę, fascynowały go komputery i nowe technologie. Uwielbiał zwierzęta, więc hodował i psy, i koty, i rybki. Chodził do zwykłej szkoły i miał zwyczajnych kolegów.

A jednocześnie wspierał imigrantów, których spotykał w Mediolanie. Przekazywał im między innymi śpiwory oraz jedzenie, które kupował z własnego kieszonkowego. Po swoich lekcjach pomagał w nauce młodszym kolegom i tworzył strony internetowe dla parafii oraz różnych projektów, w tym dla wolontariatu prowadzonego przez Instytut Leona XIII.Zaprojektował kilka wystaw multimedialnych, z których najsłynniejsza jest ta poświęcona cudom eucharystycznym. W samych Stanach Zjednoczonych pokazano ją w ponad 10 000 parafii. Został nazwany Bożym influencerem. Stronę miracolieucaristici.org odwiedza miesięcznie nawet 100 tysięcy osób. Jest ona dostępna także w języku polskim. Na oficjalnej stronie poświęconej Carlowi carloacutis.com znajdują się jeszcze trzy inne, opracowane przez niego, witryny internetowe: apparizionimadonna.org (Objawienia Maryi Panny), InfernoPurgatorioParadiso (Piekło Czyścieć Raj) oraz AngeliDemoni (Anioły i Demony).

Choroba

Jego aktywne życie niespodziewanie przerwała choroba. Początkowo myślano, że to zwykłe przeziębienie. Stan jego zdrowia szybko się jednak pogarszał. Trafił do szpitala i tam zdiagnozowano u niego ostrą białaczkę szpikową. Carlo przyjął sakrament namaszczenia chorych. Według oficjalnej biografii swoje cierpienie ofiarował za papieża i Kościół. Zmarł 12 października 2006 roku mając zaledwie 15 lat i pięć miesięcy.

Beatyfikacja

Proces beatyfikacyjny Carla rozpoczął się w diecezji mediolańskiej w 2013 roku. Dnia 5 lipca 2018 r. papież Franciszek zatwierdził dekret o heroiczności jego cnót, a 21 lutego 2020 r. zatwierdził cud za jego wstawiennictwem. Carlo Acutis został beatyfikowany 10 października 2020 r. w Asyżu, gdzie spoczywają jego doczesne szczątki. Jego wspomnienie liturgiczne obchodzimy 12 października.Carlo jest określany jako pierwszy święty pokolenia millenialsów. Dorastał w czasie, gdy komputer osobisty i internet stawały się normalną częścią życia każdego młodego człowieka. To właśnie ta chronologiczna bliskość sprawia, że często mówi się o nim jako o „pierwszym świętym internetu" czy „świętym młodego pokolenia".

Wizerunki św. Carla Acutisa najczęściej przedstawiają go jako młodego człowieka w zwyczajnym, współczesnym stroju. Ma on zwykle na sobie charakterystyczną czerwoną koszulkę polo, dżinsy i sportowe buty. Taki sposób ukazywania nie jest przypadkowy. Dzięki temu możemy dostrzec, że świętość dojrzewa również w ubraniu znanym z ulicy, szkoły czy codziennych spotkań. Nie jest zarezerwowana dla odległej epoki ani dla ludzi żyjących za murami klasztoru. W przedstawieniach religijnych Carlo pojawia się z różańcem, krzyżem, komputerem albo motywami eucharystycznymi. Każdy z tych elementów powinien być odczytywany w świetle jego biografii: różaniec przypomina o modlitwie maryjnej, komputer o odpowiedzialnym wykorzystaniu technologii, a Eucharystia o centrum życia duchowego.

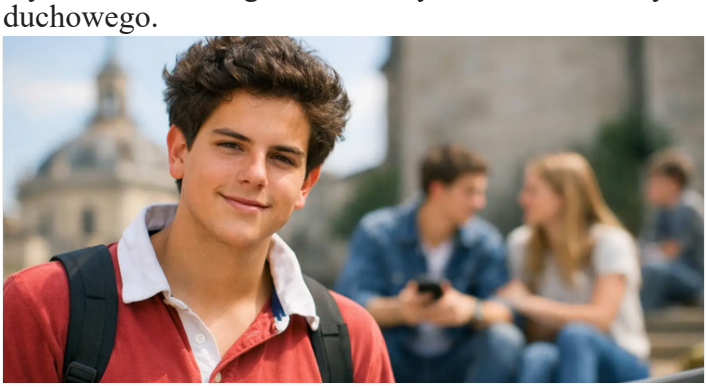

Opracowała Edyta Tuczyńska

Źródło: www.acutis.pl, www.carloacutis.com

Św. Jan Paweł II. Uczeń-misjonarz

Co roku w niedzielę poprzedzającą rocznicę wyboru Karola Wojtyły na Stolicę Piotrową (16 października) fundacja „Dzieło Nowego Tysiąclecia" organizuje Dzień Papieski. Celem tego wydarzenia jest łączność w modlitwie z obecnym papieżem oraz przypomnienie nauczania św. Jana Pawła II.

Tegoroczna, dwudziesta szósta edycja Dnia Papieskiego, obchodzona jest pod hasłem „Św. Jan Paweł II. Uczeń-misjonarz", które nawiązuje do hasła bieżącego roku liturgicznego „Uczniowie-misjonarze", a jednocześnie wskazuje na znaczenie świadectwa życia w nauczaniu św. Jana Pawła II.

W liście apostolskim Novo Millennio Ineunte, podsumowującym Wielki Jubileusz Roku 2000, św. Jan Paweł II pisał, że nie ma żadnej magicznej formuły ani „nowego programu", który miałby nas zbawić u progu trzeciego tysiąclecia. Program jest zawsze tam sam, oparty na Osobie Chrystusa, którego mamy poznawać, kochać i naśladować (por. NMI nr 29).

Poznajemy Chrystusa, doświadczając Jego Miłości, a naszą odpowiedzią powinna być miłość polegająca na realizacji powołania do świętości. Naśladujemy Jezusa wtedy, gdy kochamy bliźnich miłością bezinteresowną i dajemy im to, co mamy najcenniejsze – Dobrą Nowinę o Bogu-Miłości.

Pojęcie „misji" kojarzy nam się często z wyprawą w odległe rejony świata. Tymczasem, jak pisał św. Jan Paweł II w orędziu na VII Światowe Dni Młodych: „Jesteście powołani do pracy misyjnej na terenach, które niekoniecznie leżą w dalekich krajach, ale mogą się znajdować wszędzie, także i tam, gdzie żyjecie na co dzień. W krajach o bardzo starej tradycji chrześcijańskiej istnieje dzisiaj nagląca potrzeba nowej ewangelizacji, ponownego wyjaśniania Chrystusowego nauczania, gdyż ciągle jeszcze wielu ludzi Go nie zna albo zna bardzo mało".

I to właśnie jest nasza rola jako uczniów-misjonarzy Chrystusa – aby poprzez osobiste świadectwo i przykład życia Ewangelią docierać z Dobrą Nowiną w obszary trudne, a czasem wręcz niedostępne dla osób duchownych. Obszary i formy składania świadectwa wymienia św. Jan Paweł II w adhortacji Christifideles laici (nr. 32-44): troska o godność człowieka, szacunek dla życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci, troska o rodzinę, prawo do wolności wyznania, zaangażowanie w wolontariat, dzieła miłosierdzia, politykę społeczno-gospodarczą i kulturę. Ewangelizacja ma dzięki temu wymiar społeczny, przemienia sumienie, działalność i życie „ucznia-misjonarza", a przez to także przemienia jego środowisko.

Pewnych wskazówek, dotyczących realizacji powołania „ucznia-misjonarza", udziela nam św. Jan Paweł II we wspomnianym liście Novo Millennio Ineunte. Papież pisze m.in.: „Szczególną uwagę należy też poświęcić duszpasterstwu rodziny, szczególnie nieodzownemu w obecnej chwili dziejowej, gdy obserwujemy rozległy i głęboki kryzys tej podstawowej instytucji. […] W tej sprawie Kościół nie może ulegać naciskom pewnego typu kultury, nawet jeśli jest ona rozpowszechniona i czasem agresywna. Należy raczej zabiegać o to, aby dzięki jak najpełniejszej formacji ewangelicznej chrześcijańskie rodziny potrafiły coraz bardziej przekonująco ukazywać, że możliwe jest przeżywanie małżeństwa w sposób całkowicie zgodny z zamysłem Bożym oraz z prawdziwymi potrzebami ludzi – samych małżonków, a nade wszystko dzieci, istot jeszcze bardziej wrażliwych" (nr 47). Dalej czytamy: „Szczególną uwagę należy poświęcić pewnym radykalnym nakazom Ewangelii, które często spotykają się z niezrozumieniem – do tego stopnia że wypowiedzi Kościoła na ich temat stają się niepopularne – ale które mimo to muszą być uwzględniane w kościelnej praktyce miłosierdzia. Mam na myśli powinność czynnej troski o poszanowanie życia każdej ludzkiej istoty od poczęcia aż do naturalnego kresu. Podobnie też służba człowiekowi każe nam wołać w porę i nie w porę, że kto wykorzystuje nowe zdobycze nauki, zwłaszcza w dziedzinie biotechnologii, nie może nigdy lekceważyć podstawowych wymogów etyki, powołując się przy tym na pewną dyskusyjną koncepcję solidarności, która prowadzi do różnego wartościowania ludzkiego życia i do podeptania godności właściwej każdej istocie ludzkiej. W trosce o skuteczność chrześcijańskiego świadectwa, zwłaszcza w tych delikatnych i kontrowersyjnych dziedzinach, trzeba wykonać wielki wysiłek, aby należycie uzasadnić stanowisko Kościoła, podkreślając zwłaszcza, że nie próbuje on narzucić niewierzącym poglądów wynikających z wiary, ale interpretuje i chroni wartości zakorzenione w samej naturze istoty ludzkiej. W ten sposób praktyka miłosierdzia stanie się w konsekwencji także służbą kulturze, polityce, gospodarce i rodzinie, aby wszędzie były przestrzegane podstawowe zasady, od których zależy los człowieka i przyszłość cywilizacji" (nr 51). Ważne słowa kieruje też do nas Ojciec Święty w punkcie 56.: „Nie powinniśmy się obawiać, że może uwłaczać tożsamości kogoś innego to, co w rzeczywistości jest radosnym zwiastowaniem daru, który przeznaczony jest dla wszystkich i który trzeba wszystkim proponować, okazując jak największy szacunek wolności każdego: daru objawienia Boga-Miłości, który «tak (...) umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał» (J 3, 16)".

Nie lękajmy się, otwórzmy na oścież drzwi Chrystusowi i pozwólmy Mu działać w nas, przemieniać nasze serca, aby były zdolne odważnie głosić światu Dobrą Nowinę. Pamiętajmy, że w tej drodze towarzyszy nam Najświętsza Maryja Panna, której św. Jan Paweł II zawierzył trzecie tysiąclecie (por. NMI nr 58).

Martyna Rajch

Teksty dokumentów papieskich za: https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/pl/

MYŚL TYGODNIA

Różaniec jest to modlitwa, którą bardzo ukochałem. Wspaniała w jej prostocie i jej głębi. Modlitwa tak prosta i tak bogata. Z głębi mojego serca zachęcam wszystkich do jej odmawiania.

św. Jan Paweł II

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

XXVIII NIEDZIELA ZWYKŁA
11. 10. 2026 R.

Nabożeństwa różańcowe w październiku codziennie dla dorosłych, młodzieży i dzieci o godz. 17.30 w kaplicy adoracji. Rozważania poprowadzą Grupy Duszpasterskie.

W poniedziałek 5 października o godz. 18.45 w kościele katecheza dla rodziców i chrzestnych, którzy chcą ochrzcić dziecko w październiku.

We wtorek przypada 35 rocznica konsekracji naszego kościoła przez Ks. Arcybiskupa Jerzego Strobę .

W najbliższy czwartek 8 października o godz. 6.45 wyjazd parafialnej pielgrzymki na północny zachód Polski. Powrót w niedziele wieczorem. W związku z tym biuro parafialne będzie nieczynne w czwartek i piątek.

W przyszłą niedzielę Dzień Papieski i zbiórka ofiar do skarbon na Fundusz Dzieła Nowego Tysiąclecia, natomiast na Mszy św. o godz. 11.00 poświęcenie różańców dzieciom I Komunijnym i spotkanie młodzieży klas VII przygotowujących się do bierzmowania.

Także w przyszłą niedzielę na wszystkich Mszach św. towarzyszyć nam będą relikwie św. Carlo Acutisa wraz ze świadectwem włoskiej młodzieży. Przedtem w sobotę po wieczornej Mszy św. nabożeństwo eucharystyczne. Serdecznie zapraszamy.

W minionym tygodniu zmarli nasi parafianie śp. Piotr Woźniak z ul. Polskiej i śp. Lidia Zabielska z ul. Szpitalnej – Msza św. pogrzebowa w poniedziałek o godz. 10.00 i pogrzeb na naszym cmentarzu. Polećmy tych zmarłych Bożemu miłosierdziu – Dobry Jezu a nasz Panie …

ŻYCIE KONSEKROWANE

Konsekrację można najprościej określić jako szczególne poświęcenie, a nawet oddanie na wyłączną własność Bogu jakiejś rzeczy lub osoby. W tym znaczeniu mówimy np. o konsekracji kościoła, ołtarza, ale też o konsekracji biskupiej lub zakonnej.

Życie, jakie niektórzy wierni podejmują przez publiczne i uznane przez Kościół ślubowanie rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, nazywamy życiem konsekrowanym (por. KKK 944). Przez realizację tych ślubów osoby konsekrowane pragną pełniej naśladować Chrystusa i oddać się Jemu „niepodzielnym sercem" (por. 1 Kor 7,34). W adhortacji apostolskiej „Vita consecrata" Jan Paweł II napisał: „życie konsekrowane [zakłada] istnienie odrębnego powołania oraz szczególnej formy konsekracji, która przygotowuje do specjalnej misji. (...) Osoby konsekrowane, które obierają drogę rad ewangelicznych, otrzymują nową i specjalną konsekrację, która (...) zobowiązuje je do naśladowania – przez praktykę celibatu, ubóstwa i posłuszeństwa – tej formy życia, jaką sam Jezus przyjął i dał za wzór uczniom".

Od początku istnienia Kościoła są w nim ludzie, którzy wsłuchani w Chrystusowe wezwanie „Pójdź za mną" pragną żyć radami ewangelicznymi; opuszczają zatem wszystko – rodzinę, dom, ojca, matkę – i idą za Chrystusem czystym, ubogim i posłusznym. Ludzie ci zgodnie z natchnieniami Ducha Świętego oddają się życiu konsekrowanemu w różny sposób: jako pustelnicy lub członkowie rodzin zakonnych; od czasów apostolskich istniał też stan dziewic konsekrowanych, poświęcających się w pełni Jezusowi sercem, ciałem i duchem (por. KKK 922); w bliższych nam czasach obok licznych zgromadzeń zakonnych powstały świeckie instytuty życia konsekrowanego i stowarzyszenia życia apostolskiego, są także wspólnoty wdów konsekrowanych. Niezależnie od przyjętej formy życia i charyzmatu (czyli daru i misji, jaką mają pełnić w świecie) wszystkie osoby konsekrowane oddają się Bogu na wyłączną służbę. Dla innych członków Kościoła ich życie staje się znakiem, ukazującym „dobra niebieskie, obecne już na tym świecie" (KK 31, por. KKK 933).

Od początku istnienia Kościoła są w nim wierni, którzy przez podjęcie ślubów czystości, ubóstwa i posłuszeństwa poświęcili się szczególnie Bogu i w taki sposób służą Kościołowi i światu (por. KKK 934). Życie konsekrowane przybiera różne postaci, z których najczęstszą jest życie zakonne. Obok niego istnieją też inne formy: życie pustelnicze, konsekrowane dziewictwo i wdowieństwo, a także konsekracja w instytutach świeckich lub w stowarzyszeniach życia apostolskiego.

Opracował Wiesław Grzybek

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU
www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110
REDAKCJA: Naczelny: ks. Bartosz Rojna; Zastępca naczelnego:Martyna Rajch; Redakcja: Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, Ewa Baran , Beata Bartoszewska-Rozpędowska , Natalia Szyszka. Współpraca: ks. kan. Tomasz Morasz, Adres redakcji: ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70, e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.
Nr konta Parafii; BOŚ S.A. O/ POZNAŃ; UL. J.H.DĄBROWSKIEGO 79A NR RACHUNKU 12 1540 1056 2001 8300 3548 0001
Pieniądze z ofiar za gazetkę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.